

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

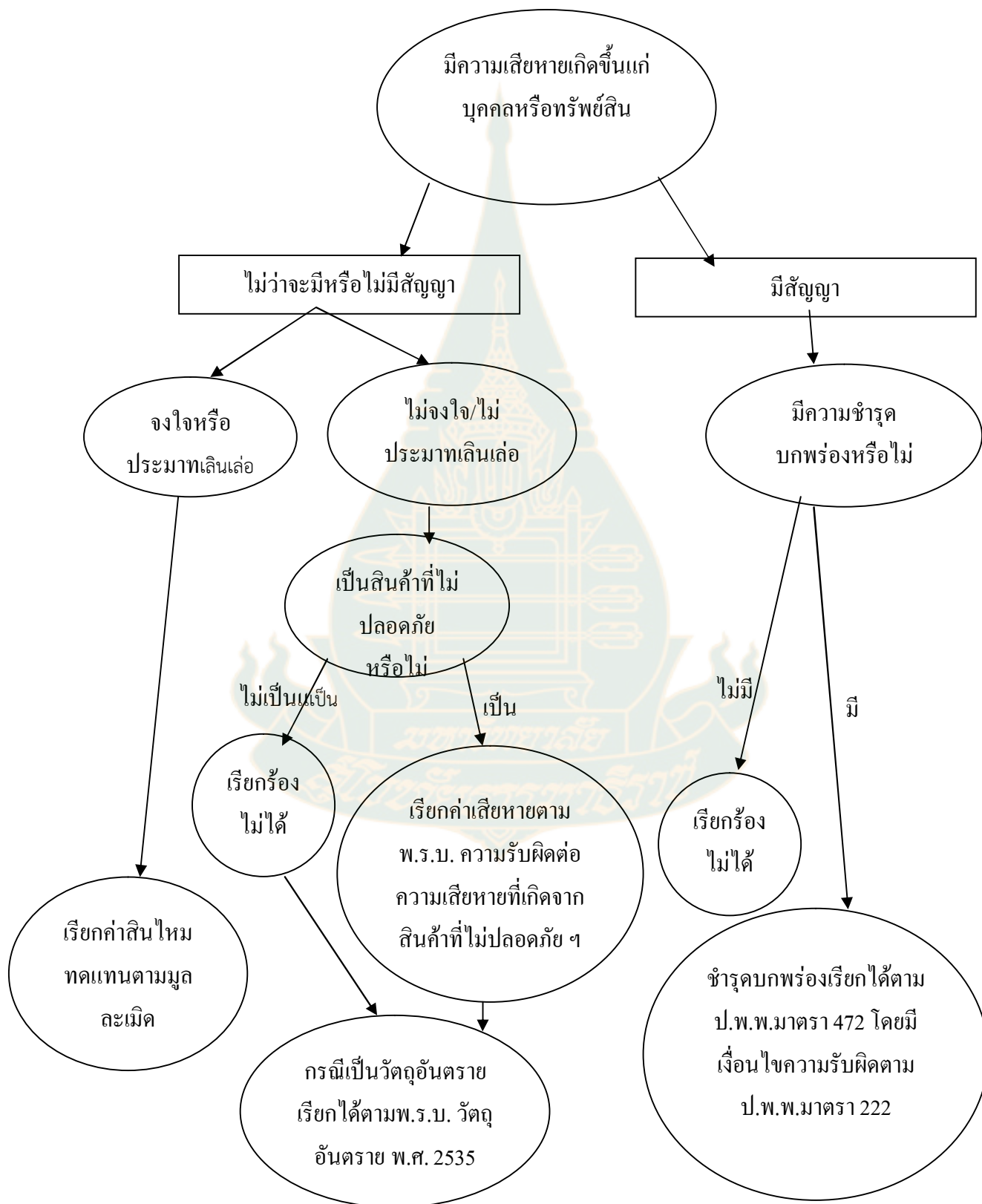
6.1 บทสรุป

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เป็นกฎหมายที่มุ่งเยียวยาความเสียหายแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่แท้จริง เพราะความเสียหายนั้นไม่ได้เกิดแก่ผู้ซื้อหรือผู้ใช้สินค้าเท่านั้น บุคคลภายนอกที่ไม่ได้ใช้สินค้าก็อาจได้รับความเสียหายจากสินค้าได้ซึ่งบุคคลเหล่านี้ไม่อาจใช้สิทธิตามสัญญาได้เพราะไม่ใช่คู่สัญญา ส่วนจะใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายตามหลักละเมิดก็มีภาระการพิสูจน์ที่ยุ่ยาก โอกาสในการชนะคดีมีน้อย อีกทั้งยังเสียค่าใช้จ่ายสูง สำหรับมาตรการทางกฎหมายมหาชนนั้นก็มุ่งขัดขวางไม่ให้สินค้าบางประเภทที่มีความไม่ปลอดภัยเข้าสู่ท้องตลาดไม่ได้เป็นการเยียวยาต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้นพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 จึงกำหนดให้ผู้เสียหายได้แก่ ผู้ใช้สินค้าโดยตรงและบุคคลอื่นที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้คุ้มครองความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่มีความบกพร่องในการผลิต การออกแบบ หรือการให้คำเตือนเท่านั้นซึ่งกฎหมายถือว่าความบกพร่องเหล่านี้เป็นเหตุที่ทำให้สินค้าไม่ปลอดภัยซึ่งไม่ใช่กรณีของความชำรุดบกพร่องในตัวสินค้าเองหรือการผิดสัญญาและไม่เกี่ยวกับสภาพของสินค้าเองว่าเป็นวัตถุอันตรายหรือไม่ และผู้ที่จะต้องรับผิดชอบหลักคือผู้ผลิตเพราะเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการผลิต การออกแบบหรือการให้คำเตือนเกี่ยวกับสินค้า และจะมีความรับผิดชอบเมื่อสินค้าได้มีการขายแล้วเท่านั้น เพราะเป็นการรับผิดชอบต่อผู้บริโภคซึ่งเป็นผู้ที่กฎหมายประสงค์จะคุ้มครอง และเพื่อให้ความคุ้มครองผู้เสียหายได้อย่างแท้จริงจึงได้นำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้กับผู้ผลิต โดยให้ผู้ผลิตต้องรับผิดไม่ว่าจะประมาทเลินเล่อหรือไม่ ผู้เสียหายจึงมีภาระการพิสูจน์แต่เพียงว่าตนมีความเสียหายและความเสียหายเป็นผลโดยตรงจากสินค้าของผู้ผลิตเท่านั้นซึ่งเป็นการลดภาระการพิสูจน์ลงจากการพิสูจน์ตามหลักละเมิดทั่วไปที่ให้ผู้เสียหายเป็นผู้มีภาระการพิสูจน์ตามหลักผู้ใดกล่าวอ้างผู้นั้นมีหน้าที่นำสืบโดยรวมแล้วพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ทำให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าได้รับความคุ้มครองดีขึ้นโดยไม่ซ้ำซ้อนกับกฎหมายลักษณะสัญญาและละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

ความสัมพันธ์และเชื่อมโยงระหว่างพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 กับกฎหมายลักษณะสัญญาและละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 สามารถนำมาสรุปเป็นแผนภาพได้ดังนี้

แผนภาพแสดงความสัมพันธ์และเชื่อมโยงระหว่างพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 กับกฎหมายลักษณะสัญญาและละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

พ.ศ. 2535

เมื่อได้ศึกษาเกี่ยวกับกฎหมาย Product Liability ของไทยและต่างประเทศ อันได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น แล้วนั้นทำให้เห็นถึงพัฒนาการของกฎหมาย แนวคิด หลักการ และเจตนารมณ์ของกฎหมาย โดยทั่วไปแล้วนโยบายและหลักการของ Product Liability Law ในแต่ละประเทศมีลักษณะร่วมกันดังนี้

1. ให้ความคุ้มครองผู้ได้รับความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินให้ได้รับการเยียวยาอย่างเพียงพอและเหมาะสมด้วยการนำหลักความรับผิดอย่างเคร่งครัด หรือ strict liability มาใช้ คือเมื่อเกิดความเสียหายขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ผู้ผลิตต้องรับผิดไม่ว่าจะจงใจหรือประมาทเลินเล่อหรือไม่ โดยอยู่บนพื้นฐานของหลักการเดียวกันคือเยียวยาผู้เสียหายอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม เพราะหลักความรับผิดตามสัญญาและละเมิดไม่อาจคุ้มครองผู้เสียหายได้อย่างเพียงพอ และ ความคุ้มครองตามกฎหมาย Product Liability นี้ไม่ครอบคลุมถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตัวสินค้านั่นเอง

2. กฎหมาย product liability ส่วนใหญ่ (ยกเว้นสหรัฐอเมริกาที่กำหนดให้ผู้ขายต้องรับผิดด้วย) กำหนดให้ผู้ผลิตต้องรับผิดเป็นหลัก เหตุผลก็คือผู้ผลิตอยู่ในฐานะที่ดีที่สุดที่จะป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายขึ้นจากสินค้าของตนได้ด้วยการผลิตสินค้าที่มีความปลอดภัยสู่ท้องตลาด การกำหนดให้ผู้ผลิตรับผิดเมื่อเกิดความเสียหายจากสินค้าของตนจะผลักดันให้ผู้ผลิตต้องมีความระมัดระวังไม่นำสินค้าที่ไม่ปลอดภัยออกจำหน่าย ส่วนผู้ขายไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการผลิตสินค้าจึงต้องรับผิดเมื่อไม่อาจระบุตัวผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าได้

3. กฎหมายของแต่ละประเทศก็ได้แสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะต้องรักษาความสมดุลระหว่างการคุ้มครองสิทธิพื้นฐานของผู้บริโภคและการเยียวยาความเสียหายกับประโยชน์ของผู้ประกอบการ การคุ้มครองผู้บริโภคมากเกินไปโดยกำหนดให้ผู้ผลิตต้องรับผิดในทุกกรณีอาจส่งผลเสียต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมและการแข่งขันทางธุรกิจของประเทศ กฎหมาย Product Liability ในแต่ละประเทศจึงได้กำหนดเหตุยกเว้นความรับผิดไว้ เช่น ข้อต่อสู้ของผู้ผลิตที่จะไม่ต้องรับผิดหากสถานะความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในขณะที่ยุติผลิตนำสินค้าออกวางจำหน่ายไม่อาจทำให้ตรวจพบความไม่ปลอดภัยของสินค้าที่มีอยู่ได้ (development risk หรือ state-of-the-art defence) เพราะมีฉะนั้นจะไม่มีใครกล้าเสี่ยงที่จะนำนวัตกรรมใหม่ๆ ออกสู่ตลาดเนื่องจากต้องรับผิดเมื่อเกิดความเสียหายขึ้น หรือ แนวคำพิพากษาของศาลสหรัฐอเมริกาและกฎหมายของสหภาพยุโรปมีข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ผลิตในกรณีที่ความไม่ปลอดภัยของสินค้าเป็นผลมาจากการปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ออกโดยองค์การภาครัฐ

4. โดยหลักแล้วสินค้าที่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของ Product Liability Law นั้นเป็นสินค้าที่ต้องผ่านกระบวนการผลิตแล้ว โดยสภาพสินค้านั้นจึงต้องมีลักษณะที่เป็นสังหาริมทรัพย์ ส่วนสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติโดยไม่ผ่านกระบวนการผลิต อสังหาริมทรัพย์ หรือการบริการจึงไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายนี้ อย่างไรก็ตามในการจะบัญญัติกฎหมายว่าสิ่งใดจะจัดเป็นสินค้าตาม Product Liability Law หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละประเทศเป็นสำคัญด้วย สินค้าที่อยู่ภายใต้ Product Liability Law ของแต่ละประเทศจึงมีความแตกต่างกันค่อนข้างมากในเรื่องนี้ เช่น ผลผลิตทางการเกษตรหรือสินค้า

เกษตรปฐมนั้นแม้ไม่ได้ผ่านกระบวนการผลิตแต่ The Restatement (Third) ของสหรัฐอเมริกาก็ไม่ได้จัดให้เป็นสินค้าที่ได้รับการยกเว้น ส่วนสหภาพยุโรป EC Directive 85/374 EEC จัดให้ผลิตผลทางการเกษตรปฐมนั้นเป็นสินค้าที่อยู่ในบังคับของกฎหมายนี้ภายหลังจากเกิดการระบาดของโรควัวบ้า ในขณะที่ Product Liability Law 1994 ของญี่ปุ่นยกเว้น ไม่ใช่บังคับกับผลิตผลทางการเกษตรที่ยังไม่ได้แปรรูป The Restatement (Third) ของสหรัฐอเมริกาสินค้าไม่รวมเนื้อเยื่อมนุษย์และเลือดมนุษย์แต่ Product Liability Law 1994 ของญี่ปุ่นบัญญัติชัดเจนว่าสินค้านั้นรวมถึงเนื้อเยื่อมนุษย์และผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเนื้อเยื่อมนุษย์ด้วยแต่ไม่รวมกระแสไฟฟ้าและคอมพิวเตอร์ซอฟแวร์ ส่วน EC Directive 85/374 EEC ของสหภาพยุโรปจัดให้กระแสไฟฟ้าเป็นสินค้าด้วย เป็นต้น ส่วนพระราชบัญญัติความรับผิดบัญญัติไว้ชัดเจนว่ากระแสไฟฟ้าเป็นสินค้าด้วยและให้ผลิตผลเกษตรกรรมที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและไม่ได้ผลิตในโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานเป็นสินค้าที่ได้รับการยกเว้น

จากการเปรียบเทียบกับกฎหมายของสหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่นพบว่าพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เป็นกฎหมายที่ให้คุ้มครองผู้บริโภคสูงกว่าใน 2 ด้าน คือ

1) ภาระการพิสูจน์

พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 กำหนดภาระการพิสูจน์สำหรับผู้เสียหายไว้ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น โดยผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ความไม่ปลอดภัยของสินค้าแต่กฎหมายของประเทศที่กล่าวมากำหนดให้ผู้เสียหายต้องพิสูจน์ถึงสาเหตุของความไม่ปลอดภัยของสินค้า ทำให้ผู้เสียหายมีโอกาสชนะคดีได้มากขึ้น

2) ผู้ที่กฎหมายคุ้มครอง

EC Directive 85/374 EEC ให้ผู้เสียหายมุ่งคุ้มครองเฉพาะผู้บริโภคเท่านั้นเพราะกำหนดให้ความเสียหายต้องเป็นความเสียหายจากการใช้ส่วนตัว แต่พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ให้ความคุ้มครองที่กว้างขวางโดยไม่ได้จำกัดความคุ้มครองแต่เฉพาะผู้บริโภค และกฎหมายห้ามยกเว้นความผิดระหว่างผู้ประกอบการและผู้ประกอบการเท่านั้น ผู้ประกอบการจึงฟ้องร้องตามกฎหมายนี้ได้

ในขณะที่เดียวกันก็ได้คำนึงถึงผู้ประกอบการด้วยโดยกำหนดเพดานค่าเสียหายไว้ไม่เกิน 2 เท่าของค่าเสียหายที่แท้จริงเพื่อไม่ให้ผู้ประกอบการต้องรับภาระหนักเกินไปและประสบปัญหาอย่างเช่นที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา

6.2 ข้อเสนอแนะ

พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ยังมีความไม่ชัดเจนและมีช่องว่างในบางประเด็นซึ่งอาจมีปัญหากับการบังคับใช้ ดังนั้นเพื่อให้การบังคับ

ใช้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวทางในการปรับปรุงพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ดังต่อไปนี้

1. กำหนดให้อาหารปรุงสำเร็จ เป็นสินค้าอีกประเภทหนึ่งนอกเหนือจากผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรกรรมที่ได้รับกรวยกเว้นตามบทนิยามคำว่า “สินค้า” ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551

2. ในกรณีที่ผู้ประกอบการจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับของทางราชการอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ โดยไม่มีทางเลือกอย่างอื่นผู้ประกอบการไม่ควรต้องรับผิด แต่พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ไม่มีเหตุยกเว้นความผิดข้อนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะบัญญัติเหตุยกเว้นความรับผิดนี้ไว้เพิ่มเติมในมาตรา 7 ด้วย เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ประกอบการ EC Directive 85/374 EEC ของสหภาพยุโรปได้มีบทบัญญัติในลักษณะเดียวกันนี้ใน article 7 (b)

3. พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดหน้าที่ของผู้ผลิตหลังการขายอย่างชัดเจน ซึ่งถ้าหากสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย มีโอกาสที่จะก่อให้เกิดความเสียหายได้ โดยที่ผู้ผลิตอาจไม่ต้องรับผิด และแม้จะมีมาตรา 11 ซึ่งกำหนดหน้าที่ให้ผู้ประกอบการดำเนินการเมื่อรู้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัยเพื่อป้องกันความเสียหาย แต่ก็ยังเป็นเพียงบทบัญญัติกว้างๆซึ่งไม่ได้แสดงหน้าที่ผู้ผลิตอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรกำหนดให้ชัดเจนลงไปว่าเป็นหน้าที่หลังการขายเมื่อผู้ผลิตทราบว่าสินค้าที่ไม่ปลอดภัยผู้ผลิตมีหน้าที่ต้องเตือนหรือเก็บสินค้า เพื่อให้ผู้ประกอบการได้รู้หน้าที่ของตน โดยอาจบัญญัติเพิ่มเติมลงไปในมาตรา 11 ก็ได้ อีกทั้งยังเป็นการป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นอีกด้วย หากไม่บัญญัติไว้เช่นนี้กฎหมายจะมีช่องว่างซึ่งทำให้ไม่อาจคุ้มครองผู้เสียหายได้ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายเพราะตามพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ผู้ประกอบการจะรับผิดชอบเฉพาะความไม่ปลอดภัยที่มีอยู่ก่อนการขายเท่านั้น หลักกฎหมายต่างประเทศที่บัญญัติความรับผิดหลังการขายของผู้ประกอบการคือ The Restatement (Third), section 10 (a) ของสหรัฐอเมริกา

4. เหตุหลุดพ้นความรับผิดตามมาตรา 7 (2) ที่บัญญัติว่า “ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย” อาจทำให้กฎหมายไม่อาจคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างแท้จริงเพราะในความเป็นจริงผู้บริโภคอาจมีความจำเป็นต้องใช้สินค้านั้นอยู่หรือการหยุดใช้ทันทีไม่อาจกระทำได้ ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าควรเพิ่มเติมข้อความ “และผู้เสียหายได้ใช้สินค้านั้นโดยปราศจากเหตุอันควร” ท้ายบทบัญญัติในมาตรา 7 (2) ซึ่งข้อความที่สมบูรณ์จะเป็นดังนี้ “ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยและผู้เสียหายได้ใช้สินค้านั้นโดยปราศจากเหตุอันควร” เพื่อให้กฎหมายครอบคลุมการใช้สินค้าของผู้บริโภคในความเป็นจริง กฎหมายของญี่ปุ่น สหภาพยุโรป หรือสหรัฐอเมริกาไม่ได้มีบทบัญญัติในลักษณะนี้แต่พบได้ในแนวคำพิพากษาของศาลสูงของสหรัฐอเมริกา

5. พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 บัญญัติให้ผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ขายที่ไม่อาจจะระบุตัวผู้ผลิตหลุดพ้นความรับผิดเมื่อระบุตัวผู้ผลิตหรือผู้นำเข้า แต่ไม่ได้มีกำหนดเวลาในการระบุไว้ การที่ไม่ได้กำหนดระยะเวลาสำหรับผู้ขายในการระบุตัวผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าไว้ อาจก่อให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายทั้งในการใช้สิทธิของผู้บริโภคเมื่อการระบุตัวผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าชักช้าเกินสมควรและในด้านของผู้ขายก็อาจถูกเรียกร้องให้ต้องรับผิดในระยะเวลาที่สั้นเกินไป ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรกำหนดระยะเวลาที่ผู้ขายจะต้องระบุตัวผู้ผลิตภายในระยะเวลาอันสมควร ซึ่งจะมีผลให้ผู้เสียหายจะใช้สิทธิฟ้องร้องผู้ขายได้เมื่อพ้นระยะเวลาดังกล่าว ส่วนผู้ขายถ้าระบุตัวผู้ผลิตในภายหลังที่พ้นระยะเวลาดังกล่าวก็ไม่หลุดพ้นความรับผิด ซึ่งการกำหนดระยะเวลาไว้จะเป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นควรเพิ่มเติมมาตรา 4 (3) “ผู้ขายสินค้าที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้ ในเวลาอันสมควร” EC Directive 85/374 EEC มีบทบัญญัติในทำนองนี้โดยบัญญัติไว้ใน article 3 (3)

6. เพิ่ม state-of-the-art defence (development risk) หรือ ระดับความรู้ทางวิทยาศาสตร์และทางเทคโนโลยีในเวลาและผู้ผลิตนำสินค้าออกจำหน่ายไม่ถึงระดับที่จะทำให้พบเห็นความไม่ปลอดภัยที่มีอยู่ของสินค้าได้ เป็นเหตุหลุดพ้นความรับผิดของผู้ประกอบการอีกข้อหนึ่งในพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 เพราะผู้วิจัยเห็นว่าเหตุยกเว้นความรับผิดในข้อนี้เป็นการส่งเสริมให้ผู้ผลิตนำสินค้าที่เป็นนวัตกรรมใหม่ๆสู่ท้องตลาดซึ่งนอกจะเป็นประโยชน์แก่ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีแล้ว ยังจะเป็นผลดีแก่ผู้บริโภคมากกว่าการที่ผู้ประกอบการจะไม่มีเหตุแก้ตัวดังกล่าวซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบการไม่กล้าเสี่ยงที่จะนำนวัตกรรมใหม่ๆออกสู่ตลาดหรือผู้ประกอบการอาจแก้ปัญหาด้วยการผลักภาระต้นทุนไปยังผู้บริโภคทำให้สินค้ามีราคาสูงขึ้น นอกจากนี้การเพิ่มบทบัญญัติ state-of-the-art defence ยังเป็นการสอดคล้องกับกฎหมาย Product Liability ของสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรปและญี่ปุ่นด้วย

7. ผู้วิจัยเสนอว่ารัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเช่นสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสมาคมธนาคารไทย ควรให้ความสนับสนุนให้มีการตั้งศูนย์รับเรื่องร้องเรียนและไกล่เกลี่ยข้อพิพาทของเอกชนขึ้นเพื่อช่วยผู้บริโภคซึ่งไม่มีความรู้ทางกฎหมายและยังไม่ทราบสิทธิของตนเองและจะช่วยให้จำนวนคดีฟ้องร้องขึ้นสู่ศาลมากจนเกินไปได้อีกทางหนึ่งด้วย โดยศึกษาจากกรณีของญี่ปุ่นซึ่งหลังจากมีการบังคับใช้ Product Liability Law ได้มีการจัดตั้งศูนย์รับเรื่องร้องเรียนและไกล่เกลี่ยข้อพิพาทของเอกชนและตรวจสอบผลิตภัณฑ์สินค้าทั่วประเทศ มีการจัดตั้งคณะกรรมการผู้บริโภคประจำท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะของผู้วิจัยต่อพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 ตามที่ได้กล่าวข้างต้นสามารถดูได้จากตารางในหน้าถัดไป

**ตารางสรุปข้อเสนอแนะของผู้วิจัยเพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงพระราชบัญญัติความรับผิดต่อ
ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551**

กฎหมายปัจจุบัน	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย
<p>กฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551 กำหนดผลิตผลเกษตรกรรมที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและไม่ได้ผลิตในโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานเป็นสินค้าที่ได้รับการยกเว้นตามบทนิยามคำว่า “สินค้า” ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551</p>	<p>กำหนดให้อาหารปรุงสำเร็จ เป็นสินค้าอีกประเภทหนึ่งนอกเหนือจากผลิตผลทางการเกษตรกรรมที่ได้รับการยกเว้นตามบทนิยามคำว่า “สินค้า” ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. 2551</p>
<p>มาตรา 7 ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยหากพิสูจน์ได้ว่า... “(2) ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย”</p>	<p>เพิ่มเติมข้อความใน มาตรา 7 (2) เป็น “ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยและผู้เสียหายได้ใช้สินค้านั้นโดยปราศจากเหตุอันควร”</p>
<p>มาตรา 7 ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยหากพิสูจน์ได้ว่า (1) สินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย (2) ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือ (3) ความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตามวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา คำเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้อย่างถูกต้องและชัดเจนตามสมควรแล้ว</p>	<p>เพิ่มเหตุยกเว้นความรับผิดของผู้ประกอบการอีก 2 เหตุ คือ เหตุยกเว้นความรับผิดในกรณีที่ผู้ประกอบการจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับของทางราชการอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และ เหตุยกเว้นความรับผิดในกรณีที่ระดับความรู้ทางวิทยาศาสตร์และทางเทคโนโลยีในเวลาที่ผู้ผลิตนำสินค้าออกจำหน่ายไม่ถึงระดับที่จะทำให้พบเห็นความไม่ปลอดภัยที่มีอยู่ของสินค้าได้ (state- of- the- art defence หรือ development risk</p>

กฎหมายปัจจุบัน	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย
<p>มาตรา 11(2) หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ประกอบการ ได้ผลิต นำเข้า หรือขายสินค้าโดย รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือมิได้รู้เพราะความประมาทเลินเล่ออย่าง ร้ายแรงหรือเมื่อรู้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัยภายหลัง จากการผลิต นำเข้า หรือขายสินค้านั้นแล้วไม่ ดำเนินการใดๆ ตามสมควรเพื่อป้องกันไม่ให้ เกิดความเสียหาย ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการ ลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ แท้จริงที่ศาลกำหนดได้ตามที่ศาลเห็นสมควร</p>	<p>ควรกำหนดให้ชัดเจนลงไปว่าผู้ประกอบการมี หน้าที่หลังการขายเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏใน ภายหลังว่าสินค้าเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย เช่น ผู้ประกอบการมีหน้าที่ต้องเตือนหรือเก็บสินค้า เมื่อสามารถทำได้โดยบัญญัติเพิ่มหน้าที่ของ ผู้ประกอบการเป็นอีกมาตราหนึ่ง</p>

